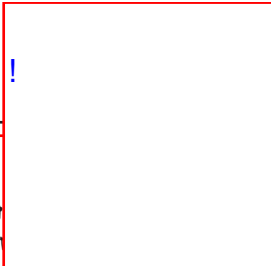

12 אומרת הברייטא: תלמוד לומר – אכן אין אנו יכולים להוכיח מדין
13 קל וחומר שדין פיגול יהא נוהג גם בקדשי במה קטנה, אלא שיש
14 ללמוד זאת מלשון הכתוב 'וְזֹאת תִּזְכֹּרְתָּ וְזֹאת תִּזְכָּרְתָּ' (ויקרא יא),
15 שהתורה נתנה תורה אחת לכל קרבנות השלמים, ואפילו לשלמי
16 במה קטנה, לענין כל הדינים הכתובים בפרשה זו, ומזה אנו לומדים
17 לעשות [לומר] שזמן אכילת קדשי בָּמָה קָמְנָה, הוא בזמן אכילת
18 קדשי בָּמָה גְדוּלָה, וכמו כן יש לנו ללמוד שהפיגול והטומאה,
19 שהזכרו אף הם בפרשה זו, נוהגים גם בקדשי במה קטנה.

20 הדרן עלך פרת חמאת וסליקא לה מסכת זבחים

1 והרי הדברים קל וחומר, ומה עזופות שדינים שאין המום פוסל בָּהֶן,
2 ואינם נפסלים להקרבנה רק אם נעשו טרפה או מחוסרי אבר, מכל
3 מקום ה'זמן' פוסל בָּהֶן, קָדְשֵׁי בָּמָה קָמְנָה, שנתבאר לעיל (ע"א)
4 שהמום פוסל בָּהֶן, אינו דין – קל וחומר, שיהיה ה'זמן' – פיגול
5 פוסל בָּהֶן. אומרת הברייטא, יש תשובה ופירכא על הקל וחומר,
6 שכן אפשר לומר, מה לעזופות – הטעם שהחמרנו בעופות שיפסול
7 בהם הפיגול, שכן יש בהם חומרא אחרת, שאין הדין בָּשָׂר בָּהֶן –
8 שלא הוכשרו זרים להקריבם, ומפני חומרתם פוסל בהם הפיגול.
9 תאמר – יכול אתה לומר פקדשי בָּמָה קָמְנָה, שמכיון שהיה בָּשָׂר
10 בָּהֶן, כמו ששינונו במשנה (לעיל ע"א), הוא הדין שלא יהא ה'זמן' פוסל
11 בָּהֶן.

המשך ביאור למס' זבחים ליום שלישי עמ' ב

40 ע"ר. ביאור הפסוק הוא, שנבואה זו היתה בראש השנה
41 ירי לחודש, והוא יום הכיפורים של יובל שבו תוקעים
42 בשופר ובנפטרם עבדים לבתיהם ושדות חרות לבעליהן ואז היא
43 ניכרת כשנת יובל, ולמדנו מן הפסוק שארבע עשרה שנה אחר
44 שנחברה ירושלים היתה שנת יובל, והחורבן היה בשנת שלשים
45 ושש ליובל. והנה מכניסת ישראל לארץ ועד חורבן בית המקדש
46 הראשון חלפו שמונה מאות וחמישים שנה, ומנין זה הוא כמנין שבע
47 עשרה יובלות שלמים, וכיון שמבואר בפסוק שהיובל היה ארבע
48 עשרה שנים אחר שנחברה העיר, מוכח מזה שלא מנו יובלות בארבע
49 עשרה השנים הראשונות מעת הכניסה לארץ ולכן נשלם יובל רק
50 ארבע עשרה שנים אחר החורבן, ובהכרח טעם הדבר הוא מפני שאז
51 עסקו בכיבוש וחילוק, וכיון שכבר הוכחנו ששנות הכיבוש היו שבע
52 שנים, יש להוכיח ששנות החילוק היו גם כן שבע שנים, שהן ביחד
53 ארבע עשרה שנים.

54 עוד נאמר בברייטא, מנין ימי אהל מועד שפגוב ונגעוץ הוא המשים
55 ושבע שנים. מבארת הגמרא: מנא לן – מדיכין למדה הברייטא מנין
56 זה, דקתיב [שנאמר] אודות עלי הכהן בעת שנתבשר שנשבה ארון
57 האלוקים במלחמה עם פלשתים, (שמואל א' ד טז) 'וַיְהִי בַּהֲכֹרֵזוֹ אֶת
58 אַרְוֵן הַאֵלֵהִים וַיִּפֹּל מֵעַל הַפֶּסַע אַחֲרַיִת בְּעַד יַד הַשַּׁעַר וַתִּשְׁבֶּר
59 מִפְּרָקוֹתָי וַיִּמּוֹת, וַתָּנֶא – וּשְׁנֵינּוּ בְּרִייתָא, בְּשִׁמְתָה עֲלֵי הַכֹּהֵן חֲרָבָה
60 שִׁילָה, וּבְאֵז לְנוֹב וְהִקִּימוּ שֵׁם אֶת אֵהֶל מוֹעֵד, בְּשִׁמְתָה שְׁמוֹאֵל
61 הַרְמָתִי [שמואל הנביא] חֲרָבָה נוֹב עַל יַדִּי שְׂאוֹל הַמֶּלֶךְ, וּבְאֵז
62 לְגַבְעוֹן וְהִקִּימוּ שֵׁם אֶת אֵהֶל מוֹעֵד, וּבְקָתִיב [שמואל א' ד טז]
63 בשנה הראשונה שנעשה דוד מלך על כל ישראל [אחר שכבר מלך
64 שבע שנים על יהודה] 'וַיְהִי מִיּוֹם שָׁבַת הָאָרוֹן בְּקָרְיַת יַעֲרִים וַיִּרְבּוּ
65 הַיָּמִים וַיְהִי עֲשָׂרִים שָׁנָה וַיִּנְהַו כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרָיִה'. וארון
66 האלקים הגיע לקרית יערים שבעה חודשים אחר שנשבה באותה עת
67 שמת עלי, וכאומר. ונמצא שמעת מות עלי, שאז חרבה שילה ובאו
68 לנוב ובאותה עת הגיע הארון לקרית יערים, עד תחילת מלכות דוד
69 על כל ישראל, היו עשרים שנה.
70 הגמרא מפרשת את מנין עשרים השנים. אומרת הגמרא: הני [אלו]
71 עשרים שנה, זהו חשבונן, עשר שנה שפולחן שמואל בעצמו, כלומר
72 שהיה שופט על ישראל משמת עלי ולא היה עדיין מלך עד שהומלך
73 שאול, ושנה אחת שפולחן שמואל ושואל יחד, לפי שהיה שאול
74 הולך בעצת שמואל בכל דבר עד מלחמת עמלק בו לא שמע
75 לשמואל ושוב לא יסף שמואל לראותו, ושנים שפולחן שאול לבדו,
76 ושבע שנים דמלך דוד בחברון על שבת יהודה, ובעת שהחל דוד
77 למלוך על כל ישראל, אז העלה את הארון לעיר דוד, ונמצא שהיה
78 הארון בקרית יערים במשך עשרים שנה.

1 ועד בנין הבית היו ארבע מאות ושמונים שנה,
2 למשכן שילה שלש מאות ושבעים שנה חָפַר ש
3 שמנין ימי אוהל מועד שבשילה היה שלוש מאות ושישים ותשע
4 שנים.

5 הגמרא מבררת את דברי הברייטא: נאמר בברייטא, ימי אהל מועד
6 שפגוב ארבעים שנה חָפַר שנה אחת. מבארת הגמרא: מנא לן –
7 מדיכין למדה הברייטא מנין זה, דתאמר מר – שנאמר בברייטא אחרת,
8 בשנה הראשונה ליציאת מצרים עשה משה את המשכן, ובשנה
9 השנייה הוקם המשכן ושלח משה מרגלים לתור את הארץ.
10 עוד נאמר בברייטא, מנין ימי אהל מועד שפגול, ארבע עשרה
11 שנה, שבע שנים שפגשו את הארץ, ושבע שנים שהלקו אותה בין
12 שנים עשר השבטים. מבארת הגמרא: מנא לן – מדיכין למדה הברייטא
13 מנין זה, שנאמר בפסוק (יהושע ד ט) דקאמר [שנאמר] כָּלֵב כאשר
14 ביקש לקבל בחלוקת הארץ את העיר חברון, 'בֵּן אַרְבָּעִים שָׁנָה אָנֹכִי
15 בַשְּׁלֹחַ מִשָּׁה עָבַד ה' אוֹתִי מִקְדָּשׁ בְּרַנְעָה לְרַגֵּל אֶת הָאָרֶץ וְאָשִׁיב
16 אוֹתוֹ דָּבָר בְּאָשֶׁר עָם לִבִּי, וּבְקָתִיב [שנאמר] שם עוד (שם פסוק ט)
17 'עָתָה הִנֵּה הָחִיָּה ה' אוֹתִי בְּאָשֶׁר דָּבַר זֶה אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה מֵאָז
18 דָּבַר ה' אֶת הַדָּבָר הַזֶּה אֶל מִשָּׁה אֲשֶׁר הִלֵּךְ בְּיִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר וְעַתָּה הִנֵּה
19 אָנֹכִי הַיּוֹם בֵּן חֲמִשָּׁה וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְהַדְּבָרִי כָלֵב אֵלּוּ נִתַּן לְדַעַת
20 כְּמֵה שָׁנִים עֵסְקוּ בְּכִיבוֹשׁ הָאָרֶץ, כִּי עֲבַרְיָה לְהַדְרִין פֶּר בָּמָה הָיוּ –
21 כאשר עבר כלב את הירדן, יחד עם כל העם, ונכנסו לארץ, בן כמה
22 שנים היה, פֶּר שָׁבְעִין וְתַמְנִי – בן שבעים ושמונה שנים, שהרי
23 מהפסוק הראשון למדנו שבשנה השניה ליציאת מצרים [שאו נשלחו
24 המרגלים כאמור בברייטא המובאת לעיל], היה בן ארבעים שנה,
25 וכיון שלאחר מכן נשתהו עוד שלשים ושמונה שנים במדבר ועד
26 שמלאו ארבעים שנה ליציאת מצרים, נמצא שבעת הכניסה לארץ
27 היה בן שבעים ושמונה שנים, וקאמר [שנאמר] כָּלֵב בסוף שנות
28 הכיבוש, שעתה הוא 'בֵּן חֲמִשָּׁה וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה, נמצא שחלפו שבע
29 שנים.
30 אומרת הגמרא: הרי למדנו מכאן את המקור לאמור בברייטא אודות
31 שבע שנים שפגשו את הארץ, ועדיין יש לברר, שבע שנים שהלקו
32 בהן את הארץ, מנא לן – מדיכין למדה הברייטא מנין זה.
33 הגמרא מבארת בשני אופנים: איבעית אימא – אם תרצה תאמר
34 לתרין, מדישבע [ממנה שבע] שנים כבשו, שבע נמי [גם כן]
35 הלקו. ואיבעית אימא – אם תרצה תאמר לתרין באופן אחר,
36 שלמדה הברייטא שמנין שנות החילוק הוא שבע שנים מדלא
37 משפחה לה – משום שאם לא תאמר כן לא תוכל לקיים את האמור
38 באחת הנבואות ביחזקאל (מ א) שהיתה נבואה זו 'בְּעֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה
39 לְגִלְתָּנָה בְּרִאשׁ הַשָּׁנָה בְּעֶשְׂרֵי לַחֹדֶשׁ בְּאַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה אַחֲרֵי אֲשֶׁר